

CRAC de la setmana:

Francesca Aliern

«LA MEUA FORMACIÓ ÉS COMPLETAMENT AUTODIDACTA»

Francesca Aliern és una novel·lista nascuda a Xerta (Baix Ebre). Una dona senzilla, accessible, compromesa amb el territori i la seua gent i sempre disposada a ajudar als demés. Ha obtingut diversos guardons al llarg de la seua carrera.

Repassem unes quantes de les seves obres i ens farà unes pinzellades del seu darrer llibre «CAFÉ DE PARÍS».

Més Ebre: Fa més o menys trenta anys que vas començar a escriure, com va començar tot i per què?, la teva formació és autodidacta?

Francesca Aliern: Bé, crec que tot va començar a l'escola, a mi només m'interessaven les lletres, que per cert, en la meua època, eren ben poques. Ens ensenyaven les quatre regles bàsiques de matemàtiques, sumar, restar, multiplicar i dividir, algun dictat i un poquet de lectura i com llavors era normal, estàvem moltes estones corretejant pel pati al que anomenàvem "recreo". Jo passava dels números i de les lliçons apreses corrents i apressa, el que més me feia goig era estructurar petits contes d'acord amb la meua edat i en sortir al pati els hi llegia a les meues amigues. Llegir m'agradava molt però el què passava era que ens arribaven a les mans pocs llibres. Van ser temps durs per l'ensenyament i per l'alumnat, perquè de vegades els pares no ens podien comprar el material escolar fins que no venien els gèneres de l'horta o de la garriga i alguns d'ells ni podien menjar sempre que els hi ho demanava l'estómac. La meua formació és completament autodidacta. La persona que llegeix molt, què s'interessa pel seu entorn, què pregunta el que no sap i rep respostes adequades, de mica en mica es va formant, res és impossible quan la voluntat respon a la crida de la il·lusió.

ME: A través de la teua obra veiem una escriptora apassionada per la història i la vida de la seua gent.

FA: Sí, la nostra història m'apassiona i pel damunt de tot les nostres paraules autòctones que lluito perquè no desapareguen. Ho hem de tenir molt en compte, perquè altres generacions ens seguiran i no m'agradaria deixar-los-hi mancances en el vocabulari que ens dona entitat.

ME: La majoria dels teus llibres estan basats en històries reals?

FA: Sempre, i això et fa aprofundir en situacions que d'entrada, en ser inventades perdrien força, en ser reals els hi pots donar el tracte que realment mereixen.

ME: La teua primera obra, "Un otoño, toda una vida", un tema lèsbic que ens parla de com podem canviar la manera de sentir, una història d'amor i desamor, de gelosia, d'amistat, de sentiments i plaers barrejats...

FA: El tema, per aquestes terres no havia sigut tractat,

com si no existís amb certs arguments reals ningú donava la cara i per a mi va suposar un repte. Era la meua primera novel·la i vaig triar un tema trencador que em va portar a la fira del llibre de Madrid durant cinc anys i a gaudir de sis edicions. Per aquí també va tenir acceptació, encara que cap lector em digués una paraula sobre l'escrit, sembla mentida, no han passat massa anys però es va llegir d'amagatotis, avui sortosament, tot es mira amb ulls de normalitat, com ha de ser.

ME: «No llores, Laura». Una història verídica sobre la droga, que ens mostra la vida d'una noia que, als vint-i-tres anys, mor víctima de la SIDA, per cert, un llibre recomanat en moltes escoles i instituts. Per a tu va ser dur el fet de transcriure, sensibilitzar i al mateix temps difondre tota la informació que Laura t'anava contant fins la seva mort?

FA: "No llores Laura" em va marcar molt, jo sabia poca cosa sobre la droga i sobre els desgraciats que

s'hi enganxaven, per això era intolerant fins que vaig entendre que era difícil sortir-se'n de l'addicció i que pocs ho aconseguïen. Vaig arribar a estimar molt la Laura, perquè encara que era molt més jove que jo, les seues vivències superaven les meues tot i que eren diferents. Entendre el seu problema, l'entorn on es va criar i tot el fals món en què es movia, em va fer plorar molt, però també aprofundir en situacions socials de les quals hi fugim massa sovint. Una pena veure morir una noia en plena joventut víctima de la droga, del desafecte familiar i del còrcol corrupte que l'envoltava.

ME: "Miserenobis", La història de quatre sacerdots que durant la postguerra van entrar al seminari, per diferents raons...

FA: Sí, quatre seminaristes sense vocació que, en enfrontar-se amb la realitat de la vida, amb la seua en particular, físicament i socialment, adopten una postura convencional però que a la fi no poden reprimir les passions que els

dominen la voluntat. La novel·la només és un esbós dels quadres que ara es mostren un dia sí i un altre també en relació amb la pederàstia de massa sacerdots, notícies verídiques i molestes que fan mal i que reberem amb desgat. El celibat és un problema greu a resoldre, si ho mirem des de la part més humana, els capellans, en el transcurs del temps es fan vells i no tenen família pròpia que els pugue atendre, no crec que el tenir parrella i fills, tingues res a vore amb la missió espiritual que desenvolupen, tot el contrari. Massa complex el seu camí.

ME: "La canela", La història d'un homosexual que s'enfronta a homes depravats, casats, falsos, que porten una doble vida...

FA: La doble vida, en l'homosexualitat masculina, és el més normal del món. Em vaig documentar molt per escriure "La Canela", fins i tot anant a Barcelona per veure en situ personatges gais en locals d'ambient força coneguts, enraonant amb els que em cridaven més l'atenció per la seua espontaneïtat gestual i manera de vestir, i tots van coincidir en dir-me que els que exhibien més "ploma" i xisclaven d'una forma amanerada eren casats i pares de família. Em vaig quedar distreta, però en passar els anys he pogut comprovar que és una veritat com un temple.

ME: Podríem omplir el diari amb altres obres com: «La història innecessària», «Sabó moll», «Camins», «Mans de fang», etc..., però parlem de «Les passions de la Menestrala» on ens narres la història d'una dona de principis del segle XX en una societat dominada per homes, una dona forta, apassionada, avançada al seu temps. Va existir?, com seria La Menestrala avui dia?

FA: "Les passions de la Menestrala" és un dels meus llibres predilectes, es tracta d'una dona amb una visió de futur molt accentuada, valenta i precursora. Està clar que va existir, i de

vegades visito el què queda de la grandiositat del patrimoni que va aixecar amb la seua fortalesa interior i el no acoquinar-se al davant de cap problema. El seu caràcter i personalitat encisadors em van captivar a mi mateixa i als centenars de lectors que van voler assabentar-se dels fets protagonitzats per la Joana. La Menestrala avui dia continuaria essent una dona lluitadora i de ben segur plantaria cara a molts d'aquests xitxarel·los que sovint veiem pels mitjans de comunicació. Seria difícil doblegar-la.

ME: "Cullerades de vida. La història de Daniela". Aquí també trobem una dona forta i valenta que lluita contra el seu destí.

FA: La Daniela va ser una noia amb un passat recent angoixant, va ser dur el sofriment que li van infligir quan només era una xiqueta en edat de riure i jugar, malgrat tot, hi ha que admira la força de voluntat que va tenir per desempal·lar-se d'aquell estigma que rebutjava i que significava un llast greu per viure lliurement i amb tranquil·litat. També és un personatge per admirar.

ME: El teu últim llibre, «Café de París», aviat a la venda, és la història d'una jove, la Magdalena, que decideix provar sort en l'incert món de la música i en poc temps passa de cantar des de l'hort de casa, en un poble marcat per les penúries i l'èxode rural, a triomfar com a Madeleine en els escenaris de les grans ciutats.

FA: Sí, Aquesta és la història de la Magdalena-Madeleine, però com sigues que la novel·la encara no ha arribat a les llibreries, no puc avançar més dades. Crec que ho comprens...

ME: Bé, haurem d'esperar, però no massa, per Sant Jordi pot ser un bon regal.

Isabel Carrasco

